

venstva žalovaného družstva dle stanov zanikla a nové představenstvo dosud zvoleno nebylo. Soud první stolice zřídil opatrovníka k činu. Rekursní soud usnesení to zrušil a nařídil mu, by o žalobě znovu po zákonu jednal. Důvody: Žalobce, podav proti záloženskému a nákupnímu družstvu žalobu, žádá, by doručena byla opatrovníku k činu z důvodů, že funkce představenstva záloženského a nákupního družstva dle ustanovení stanov zanikla a představenstvo toto jest krajským jako obchodním soudem donucováno, by dle stanov představenstvo valnou hromadou bylo řádně zvoleno. Nehledě k tomu, že žalobce ani reosvědčil potřebu zřízení opatrovníka k činu, nelze s náhledem tímto souhlasiti, poněvadž funkce členů představenstva, v obchodním rejstříku zapsaných, trvá tak dlouho, pokud nejsou z obchodního rejstříku vymazáni a noví členové představenstva zapsáni. Žaloba pak sama tvrdí, že v obchodním rejstříku jest zapsáno dosud staré představenstvo, zmíněného družstva. Dle toho nebylo třeba, by zřízen byl opatrovník k doručení žaloby, když představenstvo v obchodním rejstříku dosud jest zapsáno. A poněvadž strana žalující nepředložila výkazu o tom, kdo vlastně záloženské a nákupní družstvo před soudem zastupuje, měla žaloba býti ve smyslu § 89 jedn. ř. ku opravě doručena a teprve po opravě vyřízena.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Ustanovení opatrovníka jest obmezením vlastního zastoupení. Nelze proto ustanoviti opatrovníka libovolně, nýbrž toliko tehda, když zákon to dopouští. Tomu však není tak v našem případě. V rejstříku jsou zapsáni členové představenstva a jest to tedy všeobecně známo. Ač uplynula doba, na niž byli zvoleni, nebyli noví členové představenstva dosud do rejstříku zapsáni. Prosté uplynutí funkční doby, stanovami stanovené, nemůže však po zákonu zrušiti účinnost zápisu rejstříkového vůči osobám třetím a odůvodniti zřízení opatrovníka. Vždyť zákon stanoví v § 15, že společenstvo musí míti představenstvo a že každé představenstvo, tedy i změnu v osobách představenstva, dlužno ohlásiti k rejstříku. Není tedy důvodno, zřizovati žalovanému opatrovníka, kdyžtž členové představenstva jsou v rejstříku posud zapsáni. Není případné odkazovati k § 15 zák. o společenstvech, poněvadž předpis ten má na zřeteli změnu představenstva. Nejde tedy v našem případě o společenstvo, jež není způsobilé, státi k soudu a nemá zákonného zástupce, ve smyslu § 8 c. ř. s. Zřízení opatrovníka není odůvodněno v zákoně.

Čís. 499.

Ustanovení posledního odstavce § 386 c. ř. s. platí i tehda, když návrhu vyhověno bylo teprve soudem rekursním.

(Rozh. ze dne 27. dubna 1920, R I 246/20.)

Prvý soud zamítl návrh, by proveden byl důkaz ku zajištění, rekursní soud návrhu vyhověl. Nejvyšší soud odmítl dovolací rekurs navrhovatelova odpůrce.

D ů v o d y:

Dle výslovného předpisu § 386 odstavec čtvrtý c. ř. s. usnesení vyhovující návrhu na zajištění důkazu nemůže býti vzato v odpor opravným prostředkem. Nevadí, že usnesení to nevydal soud první, nýbrž až k navrhovatelově stížnosti soud rekursní, poněvadž ratio legis jest tu táž. Zákon vychází totiž z úvahy, že provedením důkazu nemůže se odpůrci způsobiti škoda, jelikož vedle výslovného předpisu § 389 c. ř. s. může býti provedení důkazu za sporu doplněno neb opětováno a případné námitky, že provedení zajištěného důkazu nestalo se podle ustanovení, která platí pro provádění důkazu za rozepře, ocení rozhodující soud podle § 272 c. ř. s., jemuž také případně rozhodnutí o útratách zajištění důkazu dle zásad o útratách sporu, jejichž součástíku tvoří. Jelikož tytéž zásady platí i v tom případě když rekursní soud, změniv zamítající usnesení soudu prvního, zajištění důkazu připustil, nutno bezvýmínečné ustanovení odstavce čtvrtého § 386 c. ř. s. vztahovati i na ně. Rekurs dovolací jest tedy nepřipustný i slušelo jej vedle § 528 c. ř. s., když již první stolice tak neučinila, odmítnouti.

Čís. 500.

Vázanost jistoty, již složil odpůrce ohrožené strany, by odvrátil výkon prozatímního opatření, jest časově omezena na touž dobu, na kterou povoleno bylo prozatímní opatření.

(Rozh. ze dne 27. dubna 1920, R I 251/20.)

Původním usnesením rekursního soudu povoleno straně ohrožené prozatímní opatření do vyřízení sporu o vlastnictví automobilu, nejdéle na dobu do 1. listopadu 1919 a bylo zároveň vysloveno, že opatření to nebude vykonáno a opatření již vykonané bude zrušeno, složí-li odpůrce na soudě 15.000 K. Peníz ten byl pak odpůrcem na soudě složen, načež soud první prozatímní opatření dle § 391 ex. ř. zrušil. Po 1. listopadu 1919 podal odpůrce žádost, by mu byla jistota vydána. Soud první stolice žádost zamítl. D ů v o d y: Jistota, již žadatel složil, nenahraňuje však pouze původního opatření, nýbrž je samostatným prostředkem, sloužícím k zajištění nároku, mezi stranami sporného, a nepodléhá tedy onomu časovému omezení, které původně pro vlastní prozatímní opatření bylo stanoveno. Dle §§ 402 a 78 ex. ř. a § 56 c. ř. s. složením jistoty zřízeno bylo pro navrhovatele pro sporný nárok zákonné právo zástavní, jež dosud trvá a věcně souvisí s výsledkem sporu, jehož zánik však kdykoliv formálně vázán je na souhlas navrhovatele dle § 467 obč. zák. po případě výrokem soudu nahražený. Ježto navrhovatel souhlas odepřel, nemá odpůrce jednostranné dispozice nad jistotou, a nebyla mu tedy vydána. Rekursní soud vydání jistoty povolil. D ů v o d y: Z předpisů exekučního řádu nelze dovoditi, jakého práva nabývá navrhovatel prozatímního opatření na složenou jistotu. Dlužno tudíž dle § 402, pokud se týče § 78 ex. ř. přiklédnouti k ustanovení § 56 c. ř. s., dle něhož složením k soudu zřízeno je zástavní právo ku složenému předmětu pro nárok, vzhledem k němuž jistota byla dána, v tomto případě tudíž k zajištění nároku uplat-